

ловинъ печенъ хлѣбъ на Дамянчо сирачето. Помоли ми се. Пъкъ нали си играемъ заедно, дадохъ му, безъ да знае нѣкой.

Очитѣ на дѣдо Спасъ се отвориха и въ тѣхъ блесна нѣкаква чудна свѣтлина.

— Това не е грѣхъ, сине, добро си направилъ! — отвърна той.

— Вѣрно ли, дѣдо?

— Вѣрно!

Азъ подскочихъ отъ радостъ. Цѣла нощъ не бѣхъ спалъ. Не бѣхъ хапвалъ нищо. Много ми бѣше мъчно. Прегърнахъ дѣда, намъкнахъ се подъ ямурлука му и се свихъ

на клѣбце. Затворихъ очи, но предъ мене свѣтнаха червенитѣ цвѣта на Дѣда Господа, и азъ трепнахъ. Погледнахъ дѣда. Той кротко седѣше замисленъ.

— Дѣдо, ами това за капкитѣ, дето станали на цвѣта, вѣрно ли е или приказка?

— Никаква приказка, пиле, вѣрно е! Она, който е създалъ тоя свѣтъ, може да направи всичко!

Азъ пакъ притихнахъ вътре. Мжчехъ се да заспя. Затваряхъ клепачи, но все виждахъ тия цвѣта.

Колата се търкаляше бавно и подскърцваше.

Гр. Угаровъ

ВЕЛИКДЕНЬ

Бавно слънцето залѣзе — догорѣ денятъ безъ мощъ. Надъ земята тихо слѣзе звездната априлска нощъ.

Птиченцата се прибраха мирно въ своитѣ гнѣзда. Въ сънъ унесени заспаха кротко малкитѣ деца.

Но въвъ ширнитѣ простори полунощъ щомъ прозвѣни, звездний куполъ се разтвори въвъ море отъ свѣтлини.

И черковнитѣ камбани зазвѣниха въ хоръ навѣнъ. Надъ гори, поля, балкани се разлѣ тържественъ звѣнъ.

Ангели безброй запѣха въ тишината на нощта: „Богъ Исусъ възкрѣсна въ слава и надви, срази смъртта!“

Радвайте се, пѣйте всички, че отъ днеска навсегда обичъ сѣйна, миръ и правда ще царуватъ въвъ свѣта!“

Георги Костакевъ